

PLICHT

PLICHT

FBSI Chronicles

Laro Files # 1

Eduard Meinema

Plicht

FBSI Chronicles; Laro Files # 1

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Oorspronkelijke titel: Devoir

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403626970

NUR 333

All rights reserved.

1

‘Hier! Hier ligt bloed.’

‘Bloed? Dan is zijn ruimtepak lek.’

Herschwin grinnikte. ‘Was mijn schot toch niet zo slecht, he?’

Reggie Trullo keek met een verbeterd gezicht om zich heen. In gedachten vinkte hij zijn lijstje af: onbekend terrein; te veel plekken om te schuilen en te weinig mannen om te helpen zoeken. ‘Verdomme. We moeten hem vinden voordat... Hij weet te veel.’

‘We hoeven alleen maar dit spoor te volgen. Zijn bloed wijst ons de weg. Simpel genoeg.’

‘Niets ten nadele van jouw schietkunst Herschwin, maar dit lijkt me iets té simpel. Ik vertrouw het niet. Ik vertrouw *hèm* niet.’

‘Maar, je ziet toch zelf dat hier bloed ligt?’

‘Uhhuh. En ik zie ook het licht van miljarden sterren die allang dood zijn.’ Reggie tikte zijn rechterhand tegen zijn helm. Binnen een seconde verschenen er allerlei pop-up schermpjes in zijn door de inspanning beslagen vizier. ‘De Feds zijn hier over één minuut.’

‘We zijn met ons vieren Reg. Laten we ons opsplitsen; twee aan twee verder zoeken,’ stelde Herschwin voor.

Een zenuwachtig lachje kronkelde over Reggie’s bezwete hoofd. Hij werd te oud voor dit soort klopjachten. Zijn borstkas ging als een bezetene op en neer; in dit tempo zou hij veel te

snel door zijn zuurstof raken, wist hij. ‘Je hebt de boel weer eens flink verkloot Hersch.’

‘Laat me het oplossen Reg. We kunnen niet met lege handen terugkomen.’

‘Nee, dat heb je goed gezien. Giorgio zal ons alle vier maar wat graag helpen onze helm van ons pak te rukken,’ verzuchtte hij. ‘Met ons hoofd er nog in...’

Herschwin verslikte zich bij het idee wat de meedogenloze Giorgio Faenza hen aan zou doen. ‘Dus? Splitsen en verder zoeken?’ vroeg hij ongerust.

‘Waar begint dat bloedspoor?’ vroeg Reggie.

‘Hier,’ zei Herschwin. Hij plaatste de laars van zijn ruimtepak dicht bij de bloedspetters op het maanoppervlak om de exacte plek aan te wijzen.

‘Oké Hersch. Dan laat ik jou het hier oplossen. Met de Feds.’

‘Met de Feds?’ vroeg Herschwin verbaasd.

Reggie schudde zijn hoofd. ‘Hij weet gewoon te veel.’ Voor Herschwin beseftte wat er gebeurde, had Reggie zijn laserpistool getrokken en een egaal rond gat in Herschwin’s laars geschoten. Het tweede schot, midden in het vizier van Herschwin’s helm en keurig tussen zijn ogen, liet zijn hoofd uiteenspatten. ‘En jij weet nog niet de helft...’

Herschwin’s bloed sijpelde uit zijn ruimtepak en vloeide langzaam over het oppervlak van de onherbergzame maan. De kleinste van de twee manen van de gifgroene planeet Viridis. De zwaartekracht was nauwelijks voldoende om een deel van het bloed aan te trekken; de rest bleef in druppels net boven het oppervlak zweven. ‘Sorry Hersch. Maar dit houdt de Feds wel even bezig.’ Hij keek naar de twee mannen die naast hem stonden. ‘Problemen?’

‘Hij stelde zelf voor om het op te lossen,’ bromde een van hen.

‘Ja, ik heb het hem zelf horen zeggen,’ zei de andere man bang omdat hij wist dat hem hetzelfde kon overkomen.

‘Mooi,’ grijnsde Reggie. ‘Laten we afrekenen met die verrader voor hij nog meer schade aanricht.’

*

‘Is dat hem?’

Special Space Agent Leeanne Monterrey floot tussen haar tanden. ‘Ik ben bang dat zelfs zijn eigen moeder dit hoopje ellende niet meer kan herkennen meneer. Volledig aan gort geschoten.’

Commandant Xiaobo zuchtte. ‘Dan neem je toch...’

Monterrey hield haar console omhoog. ‘... een DNA-monster. Al gedaan; een paar seconden geduld meneer, de gegevens worden nu gecontroleerd.’

Xiaobo trok één wenkbrauw op. ‘Goed bezig Monterrey.’

Monterrey bekeek het slachtoffer en de bloedsporen rondom hem. ‘Het lijkt wel of er meer dan één gewonde is. Zie jij het ook Xiaobo? Dat bloedspoor lijkt niet van deze man afkomstig. Toch zie ik maar één slachtoffer.’ Nog geen drie seconden later verschenen de resultaten al op de console van Monterrey. ‘Zachary Herschwin,’ las ze hardop voor. ‘Wordt in verband gebracht met Giorgio Faenza. Hmm... Dat is er toch een van de Mafia?’

‘Yep,’ zei Xiaobo terwijl hij de stoffelijke resten van Herschwin bekeek. ‘Don Faenza. Hoofd van de afdeling Viridis.’

Die hele klote planeet wordt zo'n beetje geregeerd door de Mafia.'

'En de man die wij zoeken? Ook Mafia?'

'Nee. Dat is...'. Opnieuw zuchtte Xiaobo. 'Dat *was* er één van ons...'

Don Faenza liep foeterend door zijn werkkamer op Viridis. 'Hoe lang nog?'

Zijn assistent durfde nauwelijks iets te zeggen.

'Ik vroeg hoe lang!'

'Ehm... Nog een uur.'

'Fuck! Eén uur voor zijn bericht viral gaat. En wat hebben de *picciotti*, onze jongens, bereikt? Niets. Helemaal niets.' Don Giorgio Faenza trapte de stoel die achter zijn antieke notenhouten bureau stond onderuit. 'De vuile verrader! Weten we al iets over zijn familie? Vrouw? Kinderen?'

'We kunnen niets over hem vinden.'

'Helemaal niets? Wat heb ik nou aan jullie? Zoek verdomme in het geboorteregister. Zoek uit wie zijn moeder is. Graaf zijn oma op. Of zijn hond. Zoek!'

'Sorry Don. Het enige dat we kunnen vinden...'

'Ja?' zei Giorgio Faenza. Zijn stem ineens doorspekt van hoop en gretigheid.

'... is de aankondiging...'

'Fuck!' Hij nam niet de moeite zijn stoel op te rapen; ging op de rand van zijn lege bureau zitten. 'Paolo.'

'Ja Don?' zei zijn assistent Paolo Mazzanti.

'Die stoel...'

'Ik raap hem direct op Don,' zei Paolo en haastte zich naar de stoel.

Don Faenza hield zijn hand omhoog als teken dat Paolo moest wachten. ‘Die stoel is gevallen. Maar hij is niet kapot. Hij functioneert nog. En als we hem overeind zetten, is alles weer bij het oude.’

‘Don?’ Paolo was al lange tijd Giorgio Faenza’s adviseur; een half woord was vaak al genoeg, maar op dit moment kon Paolo zijn baas niet volgen.

‘Als die afvallige rat zijn bericht viral laat gaan, word ik, mijn familie, alles en iedereen om ons heen, onderuit getrokken. Vertrapt maar niet gedood. Zijn bericht betekent niet het einde Paolo. Hij kan ons niet doden.’ Hij grinnikte. ‘Onze vriend zelf daarentegen kan een langzame en pijnlijke dood verwachten...’

2

‘Reg?’

Reggie Trullo voelde zich steeds ongemakkelijker. Deze achtervolging duurde hem veel te lang en de twee losers die hij bij zich had, gingen hem niet helpen het proces te versnellen.

‘Wat?’

‘Die beschrijving he? Van die vent die we zoeken?’

‘Ja, wat is daarmee?’

‘Wat hebben we daaraan nu hij in een ruimtepak rondhuppelt?’

‘Silvio, hoeveel mensen denk je dat er buiten de woonverblijven, de accommodaties, rondlopen? Hier, op deze godvergeten homp steen die iedereen maar maan blijft noemen?’

‘In ieder geval één die we niet kunnen vinden.’

‘Fout. In ieder geval één man die gewond is. Jezus jongens, hoe moeilijk kan het zijn om een bloedspoor te volgen?’ Reggie wees op de bloeddruppels die enkele meters voor hen boven het maanoppervlak zweefden. ‘Die kant op,’ zei hij ongeduldig.

‘Wie is het eigenlijk?’ vroeg Ignazio, de tweede man die Reggie Trullo vergezelde op zijn kloppjacht.

‘Djay Laro. Voormalig Special Space Agent.’

‘Huh?’ zei Silvio. ‘Waarom achtervolgen wij een SSA?’

‘Voormalig SSA,’ corrigeerde Reggie. ‘Het schijnt dat Laro informatie heeft, belastende informatie, over Don Faenza. En hij heeft gedreigd die informatie vandaag publiekelijk te maken.’

Hij keek op zijn console om de tijd te controleren. ‘Over iets minder dan een uur. Dus als wij die etterbak niet snel een kopje kleiner maken...’

‘Daar!’ zei Silvio. ‘Achter die installatie beweegt iets.’ Hij wees naar een paar graafmachines die door mijnwerkers bij de ingang van een mijn waren achtergelaten.

‘Voorzichtig,’ zei Reggie, hij bekeek net de informatie over de locatie waar ze zich bevonden op het pop-up scherm aan de binnenkant van zijn vizier. De twee mannen hoorden hem niet. Ze versnelden het tempo en liepen al verder over het kale terrein in de richting van de verlaten mijn. ‘Verdomme,’ foeterde Reggie. Zijn oude lichaam werd hem tot last. Hij moest nu snel beslissen wat hij ging doen.

*

Zittend op haar maanscooter zag SSA Leeanne Monterrey de mannen in de verte naar de mijn lopen. ‘Kijk! Daar Commandant.’

‘Laro?’ zei Xiaobo hoopvol.

‘Die was toch alleen? Dit zijn twee mannen.’

‘Hmm, dan zullen dat de vriendjes van Herschwin zijn.’

‘Zijn ex-vriendjes dan.’

‘Ja,’ grijnsde Xiaobo denkend aan het aan flarden geschoten gezicht van Herschwin. ‘Ze zijn niet echt als maatjes uit elkaar gegaan he?’

‘Blijkbaar wijzen niet alle neuzen dezelfde kant op in het kamp van die Don Faenza,’ constateerde Leeanne.

‘Het lijkt er op Monterrey.’ Xiaobo baalde ervan dat hij Laro nog niet had gevonden. Dankzij de maanscooters hadden ze de

mannen van Giorgio Faenza bijna ingehaald. Maar hun nieuwe positie leverde hen vooralsnog geen voordeel op.

‘Hebben we informatie over die mijn?’ vroeg Monterrey. Ze bleef strak vooruitkijken, naar de twee mannen die nu bijna bij de ingang van de mijn waren aangekomen. Met verbazing keek ze naar de twee imposante deuren.

Xiaobo raadpleegde de uitgebreide database van het bureau. Op het vizier, aan de binnenkant van zijn helm, verscheen een lijst met keuzemogelijkheden. Hij scrolde er snel doorheen. Klikte de meest interessante berichten aan. ‘Eh, waarom denk jij dat het een mijn is Monterrey?’

Monterrey keek op. ‘Wilt u zeggen dat het niet zo is? Er staan daar wel vijf graafmachines die volgens mij alleen in de mijnbouw worden gebruikt. Ik bedoel... ik weet het niet zeker, en eerlijk gezegd heb ik nog nooit zulke machines gezien, maar... het zijn volgens mij graafmachines.’

‘Ja. Dat zie ik ook.’ Xiaobo keek vol ontzag naar de monstertrucks die voor de ingang van de mijn stonden. ‘Maar gek genoeg zegt mijn informatie iets anders.’

‘Hmm, en de infrarood detector op mijn console zegt dat er naast die twee mannen nog een derde persoon is.’

‘Dat moet Laro zijn!’ zei Xiaobo opgelucht.

‘Eindelijk,’ bevestigde Monterrey.

‘We hebben alle communicatiesatellieten rond de maan kunnen blokkeren Don. Alle berichten worden verstoord; inkomend en uitgaand. We weten zeker dat Laro nog daar is; op die maan. Het is nu onmogelijk voor hem zijn bericht vanaf daar viral te laten gaan.’

‘Goed werk Paolo. En de *picciotti*, heb je die nog kunnen bereiken?’

‘Ja; net voor de laatste communicatiesatelliet werd platgelegd, heb ik Reggie nog gesproken. Hij zei dat ze Laro op zijn hielen zaten.’

‘Goeie ouwe Trullo; hij is het nog niet verleerd,’ zei Giorgio Faenza tevreden. ‘En hebben we al iets over Laro?’

Paolo Mazzanti beet op zijn onderlip; huiverig om het nieuws aan zijn baas te vertellen. ‘Ehm, nee...’

De blik van Don Faenza sprak boekdelen. ‘Trullo heeft hem bijna te pakken Paolo. Ik wil die Laro hard aanpakken. Hij mag er niet makkelijk vanaf komen. En de beste manier om met zo’n mannetje af te rekenen, de beste methode hem te raken en gelijk een voorbeeld te stellen, is via zijn familie.’ Hij keek Paolo doordringend aan.

‘Dat begrijp ik Don. Maar...’

‘Maar wat?’ zei Don Faenza geërgerd. Hij balde zijn vuisten. ‘Dit duurt te lang Paolo. Zoek! Vind iets!’

‘Nou Don, zie je, we hebben wel iets gevonden...,’ stamelde Paolo.

‘Oh?’ reageerde Don Faenza aangenaam verrast. ‘Vertel!’

‘Maar dat heeft niet zo zeer met Djay Laro zelf te maken.’

Giorgio Faenza liet zijn gebalde vuist hard op het bureau vallen. ‘Verdomme Paolo, de tijd dringt. Wat is het?’

‘Het, ehm... heeft ehm, met ehm...’ Paolo wist zich geen houding te geven. ‘Het gaat om de locatie waar Laro zich bevindt.’

‘Wat is daarmee?’

‘Volgens Reggie is het een bijzondere locatie.’

De ergernis droop van Faenza's gezicht. 'Wat denkt hij verdomme nog aan toe dat hij daar aan het doen is? Gaat hij een reisgids schrijven? Hij moet die vent pakken. Laro. Voordat iemand anders het doet, want ik weet zeker dat de Feds Laro ook op zijn hielen zitten. Die hebben ook nog een appeltje te schillen met die verrader. Het kan me geen reet schelen waar hij is, als hij hem maar pakt.'

'Sorry Don, maar in dit geval...'

'Al zit hij in het riool Paolo.'

'Het lijkt op een mijn...'

'Al was het een luchtkasteel,' voegde Don Faenza er snauwend aan toe.

'...Maar het is een graftombe.'

'Dus? Is Reggie bang dat de familie van een van die lijken die daar liggen hem zal lastigvallen? Of is hij bang voor geesten?'

'Min of meer...'

'Ja hoor,' grijnsde Don Faenza. 'Reggie bang voor geesten. Op zijn oude dag...' Giorgio schudde zijn hoofd. 'Nou, dan kan hij zijn lol op. Als iedereen die hij heeft omgelegd als geest terugkeert, krijgt hij het druk. Heel erg druk.'

'Die graftombe Don,' ging Paolo verder. 'Die graftombe is niet door mensen gemaakt. Formeel heet dat graf 'Object VM2540'. VM van Viridis' Maan, en 2540 staat voor het jaartal waarin het graf werd ontdekt.'

'Zo, zo. 2540 Zeg je? Dat is bijna tweehonderd jaar geleden.'

'Ja. En al die jaren is niemand erin geslaagd het graf open te krijgen. Ze zijn er alleen in geslaagd de inscriptie op de buitenkant te ontcijferen. Tekens in een onbekende taal. Vermoedelijk buitenaards.'

‘En? Wat staat erop?’

‘Dat het een graftombe is.’

Don Faenza slaakte een diepe zucht. ‘Ik sta hier mijn tijd te verdoen.’

‘Die graftombe is na verloop van tijd in de vergetelheid geraakt. Maar in de volksmond staat hij nog altijd bekend als ‘De gesloten poort’. De deuren van die tombe zijn tot dusver nooit geopend Don,’ zei Paolo. ‘Maar nu staan ze wagenwijd open...’

‘Geweldig Paolo. Ik zal in mijn memoires laten opnemen dat ik erbij was; de dag dat graftombe ‘VM en nog wat’ werd geopend... Wat wil je verdomme nou zeggen?’

‘Dat Laro dat graf heeft geopend.’

‘Ehm... In zijn eentje?’

‘Geen idee. Maar het zou kunnen dat Laro... Nou ja, stel dat hij, op een of andere manier... Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar stel dat hij een van hen is?’

‘Laro? Buitenaards?’ lachte Don Faenza. ‘Fantastisch. De een is bang voor geesten, de ander gelooft nog in sprookjes. Wat heb ik voor medewerkers?’

3

Monterrey probeerde te zien wat de twee mannen bij de graafmachines uitspookten. ‘Als het geen mijn is commandant. Wat is het dan?’

‘Volgens onze database is dit ‘Object VM2540’. Een graftombe gemaakt door een onbekende, niet menselijke beschaving.’

Leeanne Monterrey keek naar haar commandant. In het vizier van Xiaobo’s helm, zag ze de weerspiegeling van zichzelf. Een vrouw in een ruimtepak op een uitgestrekt, onherbergzaam terrein. ‘Buitenaards? Waarom is het gebied dan niet afgezet?’

Xiaobo wees op een oude, platgevallen afrastering. ‘Dat was ooit ook zo. Maar dit object is al oud; bijna tweehonderd jaar. Dat zeg ik verkeerd... Mensen hebben dit object tweehonderd jaar geleden ontdekt. Hoe oud het werkelijk is, weten we niet. Het enige dat we te weten zijn gekomen, is gebaseerd op de tekens; de inscriptie op de deuren.’

‘Wat staat er dan?’

‘Dat het een graftombe is.’

‘Van wie?’ vroeg Leeanne. ‘Wie ligt daarin?’

‘Eh...’ Xiaobo probeerde verder te lezen. ‘Hee, de database is ineens onbereikbaar. Ik krijg een communicatiefout. Vreemd. Maar, als ik het goed heb gezien, stond er: onbekend.’

‘Dat is raar, wat heeft het voor zin om te vermelden dat het een graf is, als je niet vermeldt wie erin ligt.’

‘Het is nog veel gekker. Ik las dat de inscriptie overeenkomsten had met het hiërogliefenschrift.’

‘Ja hoor, dat schrift van de oude Egyptenaren?’

‘Zo hebben ze destijds achterhaald wat de inscriptie betekent. Door het te vergelijken met het hiërogliefenschrift.’ Xiaobo keek naar de graafmachines. ‘Maar dat is volgens onze data al anderhalve eeuw geleden. Aanvankelijk veroorzaakte de vondst van deze tombe nogal wat rumoer. Maar naarmate de tijd verstreek en niemand erin slaagde de deuren van dat graf open te krijgen, is alle aandacht verwaterd. Het graf is vergeten. En als ik de staat van de afrastering bekijk, totaal verwaarloosd. Maar, zo te zien, heeft iemand nu met grof geweld de deur geforceerd.’

‘Laro?’

‘Met wat hulp misschien,’ zei Xiaobo bedachtzaam. ‘Maar er klopt iets niet. Als Laro, of wie dan ook het voor elkaar krijgt met een paar graafmachines de deur te forceren. Waarom heeft men dat dan niet eerder gedaan? Pak ‘m beet twee eeuwen geleden bijvoorbeeld?’

‘Goed punt commandant.’

Xiaobo tikte krampachtig op zijn helm; probeerde op alle mogelijke manieren toegang te krijgen tot de database van het FBSI kantoor. Het *Federal Bureau of Space Investigation*. ‘Niets. Verdomme. De verbinding ligt plat Monterrey. We zijn op elkaar aangewezen.’

‘Zonder back-up kunnen we niet veel doen commandant. We hebben sowieso met twee man van de Mafïa te maken, daarnaast zag ik op mijn console dat er een derde man rondscharrelt, mogelijk Laro, en wie weet hoeveel mannen zich daarbinnen hebben verschanst.’ Monterrey keek weer naar haar leidinggevende. ‘We zijn maar met ons tweeën commandant.’

Het lijkt mij verstandiger te wachten tot de communicatie is hersteld en we versterking kunnen vragen.’

‘Ik weet niet of we zo veel tijd hebben Monterrey. Het is onze opdracht om Laro uit te schakelen. En we weten dat hij zich op dit moment daarbinnen bevindt.’

‘Dat vermoeden we commandant. Zo lang we hem nog niet hebben gezien en geïdentificeerd, weten we het niet zeker.’

‘Ja. Klopt. En ik weet ook dat Laro alles van onze organisatie weet, net zo goed als hij alles van de Mafia weet. We moeten hem grijpen Monterrey. Voordat de Mafia het doet.’

*

‘Silvio?’ Reggie Trullo liep voorzichtig tussen de immense graafmachines door. Van een afstand leken de machines hem al groot; van dichtbij waren ze nog indrukwekkender. Kolossaal. Hij keek schichtig langs de massieve banden omhoog. De reusachtige banden waren indrukwekkend groot, zeker twee keer zijn lengte. Hij had nog nooit iets dergelijks gezien. Als één van die apparaten in beweging komt, ben ik fucked, dacht hij. ‘Verdomme, waar zijn jullie?’ Trullo’s handlangers waren vooruit gelopen, maar nu in geen velden of wegen meer te bekennen.

‘Reg...?’ kraakte het in zijn intercom.

‘Ja,’ zei hij, bijna opgelucht iets te horen. ‘Waar zijn jullie?’

Over de intercom klonk alleen maar geruis.

‘Silvio? Ignazio?’

‘...Krrr... Binnen...,’ klonk het ineens.

Nog maar één graafmachine stond tussen Reggie Trullo en de graftombe in. Daarachter was de ingang van de tombe, wist hij.

Een constructie die eeuwenlang dicht was gebleven. Eeuwenlang zijn geheim niet had prijs gegeven. Nu leek het er op dat Djay Laro, de rat, de overloper, de undercover agent van de Feds die verdomd onopvallend de anders zo gesloten Mafia had weten te infiltreren, kans had gezien deze bijna mythische onneembare vesting te veroveren. Laro had aangekondigd vandaag een opzienbarende mededeling te doen. Hij kende de geheimen van de Mafia. Wist alles van Don Faenza. Hij zou viral gaan met belangrijke informatie. Godzijdank had Paolo kans gezien de communicatie satellieten uit te schakelen waardoor het voor Laro niet langer mogelijk was viral te gaan. Nu moest Reggie alleen nog zorgen dat hij Laro te pakken kreeg voordat de Feds dat zouden doen. Hij liep langs de laatste graafmachine. Keek opnieuw, geïmponeerd door wat hij zag, omhoog langs de gigantische banden. Net voordat hij de openstaande graftombe in wilde gaan, bedacht hij zich. Liep terug en bekeek de banden opnieuw. Zijn ogen werden groot toen hij de tekens op de banden zag. Dezelfde tekens als de inscriptie op de poortdeuren van de graftombe. Ineens realiseerde hij zich waarom hij nooit dergelijke machines had gezien. De deuren, de cabine... alles was groter dan voor mensen noodzakelijk. ‘Silvio?’ vroeg hij ongerust. ‘Alles goed daarbinnen?’

In plaats van een antwoord, voelde hij plots hoe een hand op zijn arm werd gelegd. Geschrokken draaide hij zich om. Hij had zichzelf niet voldoende dekking gegeven. Hoe kon hij zo stom doen? Zo onvoorzichtig zijn? Ondanks het ruimtepak herkende hij de man direct. ‘Hallo Reggie,’ zei Djay Laro.

Trullo’s hand greep als vanzelf naar zijn wapen.

‘Niet doen,’ sprak Laro nerveus fluisterend. ‘Elk geluid kan fataal zijn!’

De angst in Laro’s stem overviel Reggie. Hij twijfelde. Wist ook dat zijn twijfel hem noodlottig kon worden. Uit ervaring wist hij dat iedere aarzeling door een tegenstander kon worden benut. Dat had hem meer dan eens zijn leven gered. Maar nu was hij zelf de twijfelaar. Hij moest zich herpakken. In actie komen. Maar Laro’s hand lag al op zijn wapen.

Zo goed en zo kwaad als het ging, gebaarde Laro met zijn wijsvinger voor zijn helm dat Reggie stil moest zijn. ‘Volg mij,’ wenkte hij. Hij liet Reggie’s wapen los zonder het af te pakken. Draaide zich om en liep weg.

Reggie’s hart bonkte in zijn keel. Hij was verward. Laro had hem makkelijk kunnen overmeesteren. Ach wat, hij had hem niet eens aan horen komen. Als Laro had gewild, realiseerde Reggie zich, dan had hij nu levenloos op de maan gelegen; zou zijn ruimtepak niets meer zijn dan een luxe lijkenzak. In plaats daarvan, had Laro aan Reggie gevraagd hem te volgen. Maar waarom? Hij keek naar de ingang van de graftombe. Die deuren... De hoge poortdeuren waren beschadigd door de graafmachines. Maar niet aan de buitenkant. Het leek of de graafmachines waren gebruikt om de deuren van binnenuit te forceren.

‘Deze kant op,’ fluisterde Laro hem dwingend toe. ‘We moeten hier weg!’

Shit, dacht Reggie. Silvio en Ignazio zijn daarbinnen maar de man die ze moeten zoeken is hier. Er klonk een vreemd, dof geluid vanuit de graftombe. De herrie was bijna ondragelijk. Reggie keek naar Laro. ‘Wat was dat?’

‘Kom,’ gebaarde Laro.

Opnieuw weergalmde het vreemde geluid keihard door de graftombe. Direct gevolgd door een angstaanjagende schreeuw. ‘Fuck! Dat is... Dat klinkt als Silvio!’ riep Reggie.

‘Ik ga hier niet staan wachten,’ zei Laro. Hij vluchtte, zo snel als zijn ruimtepak hem toeliet, naar een kleine rotsformatie.

‘Oh fuck,’ gilte Reggie. ‘Dat gaan we nooit halen!’ Hij rende achter Laro aan. Kleine maanstenen kwamen los van het maanoppervlak, bleven even in zijn slipstream zweven om daarna in slow motion terug op de maan te vallen. Op het moment dat hij de een na laatste graafmachine passeerde, kwamen er twee maanscooters aangesneld.

‘Spring achterop,’ brulde SSA commandant Xiaobo.

Laro stelde geen vragen. Hij ging zo snel hij kon bij Monterrey achterop. ‘Je moet versterking oproepen. Het leger!’

‘We hebben geen bereik,’ riep Xiaobo.

‘Wat?’ zei Laro. ‘Ik dacht dat jullie...?’ Hij keek kwaad naar Trullo. ‘Verdomme Reggie, hebben jullie de communicatie uitgeschakeld? Zorg dat het hersteld wordt!’

Reggie had achter Xiaobo plaatsgenomen en klemde zijn armen rond het middel van de commandant. Achter hen werd de doffe herrie steeds luidruchtiger. ‘Rijden!’ brulde Reggie in paniek.

De twee maanscooters scheerden op volle snelheid over het maanoppervlak.

‘Reg. Je moet de communicatie herstellen. Nu!’

‘Ja, zodat jij je boodschap viral kan laten gaan. Wat denk je zelf? Ik ben niet achterlijk.’

‘Verdomme Reg, we hebben hulp nodig.’

Xiaobo nam gas terug. ‘Monterrey, stoppen!’ commandeerde hij. Zodra de scooters stilstonden, keek hij achterom. Er leek

weinig te gebeuren bij de graftombe. ‘Oké mannen, ik heb nu al spijt dat ik jullie heb meegenomen. Waarom zijn we in vredesnaam op de vlucht geslagen? Wat gebeurt daarbinnen in die tombe?’

‘Ik... Ik weet het niet,’ stamelde Laro. ‘Dingen die ik, die wij... niet begrijpen.’

‘Nou, probeer het me toch maar uit te leggen Laro. Wat deed je daar? En wie zijn er nog meer daarbinnen?’

‘Behalve twee man van Trullo, is er niemand... Zijn er geen mensen meer binnen.’

Xiaobo keek Reggie vragend aan. ‘Klopt dat?’

‘Ik heb Silvio en Ignazio naar binnen zien gaan. Kon niet horen wat ze tegen mij zeiden. Toen kwam die vreselijke pleuris herrie. Man, dat ging door merg en been. Verder weet ik net zo veel als jij.’

‘En hoe zit het met die graafmachines?’ zei Xiaobo. ‘Die heb jij niet in je eentje gebruikt Laro. Je moet handlangers hebben.’

‘Die machines zijn niet van mij.’ Laro wees naar de poort van de graftombe. ‘Trouwens... daar heb je de... die dingen die jij mijn handlangers noemt.’

‘Holy shit,’ mompelde Monterrey. ‘Wat zijn dat?’

‘Dingen waar ik liever geen contact mee heb,’ zei Laro.

‘Niet te geloven,’ zei Reggie. Bij de graftombe stond een vijftal reusachtige, metalen mensachtige wezens. ‘Die dingen zijn net zo groot als die deuren. Zijn het machines? Of zit er echt iemand van dat formaat in?’

‘Ik heb ze nog geen hand kunnen geven Reg,’ antwoordde Laro. ‘En als dat wel het geval was geweest, betwijfel ik of ik mijn hand ooit had teruggekregen.’

‘Fuck,’ riep Monterrey. Ze zag hoe de vijf giga robots aan boord van twee van de graafmachines gingen. ‘Ze stappen in die graafmachines. We moeten hier weg!’ Ze wachtte geen seconde langer. Startte haar scooter en maakte dat ze wegkwam.

‘Wat zijn het?’ riep Xiaobo. Hij had moeite Monterrey en haar passagier bij te houden. ‘Heeft het met die Egyptische tekens te maken? Zijn het Egyptische goden?’

‘Wat lul je nou?’ riep Laro. Hij klemde zijn armen nog strakker rond het middel van Leeanne Monterrey. Bang van de voortrazende scooter af te vallen.

‘Nou? Die inscripties? Dat zijn toch Egyptische tekens?’

‘Oh kom op man. Dat zijn broodje aap verhalen. Die inscripties zijn niet door mensen aangebracht.’

‘Nee, dat had ik al begrepen. Maar er wordt beweerd dat Egyptische goden...’

‘Ja. Ja, dat er buitenaardse wezens in piramides staan afgebeeld,’ zei Laro. ‘Net zoals er vreemde wezens op Maya tempels zijn gevonden. Dat onze beschaving het gevolg is van een bezoekje van buitenaardse wezens meer dan vier of vijfduizend jaar geleden.’

Het bulderende geluid van de graafmachines kwam dreigend dichtbij.

‘Zeg,’ snauwde Reggie Trullo. ‘Het kan mij persoonlijk helemaal niets schelen of die gasten een paar eeuwen geleden al op de koffie zijn geweest. Het enige dat mij interesseert, is hoe we hier levend wegkomen.’

Xiaobo blikte vluchtig over zijn schouder. De bizar grote graafmachines met de enorme banden waren sterker en sneller dan de kleine maanscooters. Nog even en ze zouden worden ingehaald. ‘Monterrey?’

‘Ja commandant?’

‘Waar rij je naartoe? De accommodaties zijn de andere kant op.’

‘Weet ik. Maar we kunnen die wezens kwalijk naar de woonverblijven leiden. We moeten ze afleiden; dat is onze plicht. De mensen die daar wonen zouden geen schijn van kans hebben.’

‘Maar... Monterrey?’ vroeg Xiaobo zenuwachtig. Hij blikte angstig vooruit. Het enige dat hij zag was een uitgestrekte, oneindige vlakte. Een gebied waar hij nog nooit eerder was geweest. ‘Wat is hier verder dan nog?’

4

‘Volgens mij is het gelukt,’ zei Don Faenza. ‘Er is geen enkel bericht vanaf de maan verzonden; Laro is niet viral gegaan. Ik denk dat Trullo hem te pakken heeft. Misschien moeten we het even checken, Paolo?’

‘Hoe? Stel dat we nu de communicatie herstellen en dat ze Laro nog niet hebben. Dan gaat zijn bericht alsnog viral. En zo lang we niet weten wat de inhoud is van zijn bericht...’

‘Hmm. Je hebt gelijk. Jammer, ik kan wel wat goed nieuws gebruiken.’ Giorgio Faenza vulde twee glazen. ‘Laten we op de goede afloop drinken,’ grinnikte hij tevreden. ‘Dalmore Selene, whiskey uit 1951... Wat sta je nou te grijnzen? Benieuwd hoe ik hier aan kom?’

‘Nee. Eigenlijk verbaast mij niets meer. Ik weet dat jij alles kan krijgen Don. Zelfs hier in deze uithoek van het heelal.’

‘Precies. Deze eeuwenoude whiskey is vernoemd naar Dalmore Selena, de godin van de maan. En weet je waarom? Omdat zonlicht verbrandt maar maanlicht blijft schijnen.’ Giorgio Faenza hield zijn glas tegen het licht. ‘Er zijn dat jaar maar dertig flessen van deze whiskey gemaakt. De smaak wordt omschreven als hemels met een vleugje mandarijn, grapefruit en citroen.’ Hij nam voorzichtig een slok en liet de drank over zijn tong rollen.

‘Dat wist ik niet,’ zei Paolo nog steeds grijnzend.

‘Oké, voor de draad ermee Paolo. Wat is er zo grappig?’

‘Die totale onbezorgdheid van jou... Donny boy... Daar moet ik om lachen.’

Don Faenza zette zijn glas op het antieke notenhouten bureau. ‘Wat zei je?’

‘Dat je zo onbezorgd bent. Arrogant,’ zei Paolo. ‘En dat is niet terecht.’

De woorden van Paolo leken langs hem heen te gaan. ‘Hoe noemde je mij? *Donny boy*?’ Paolo lachte luidkeels. ‘Je bent toch ook nog maar een jongentje, Giorgio?’

Faenza’s gezicht betrok. ‘Het is dat je nog geen slok hebt genomen, anders zou ik denken dat de drank je naar je hoofd is gestegen.’

‘Nee Giorgio. Jij dacht dat je Djay Laro moest vrezen. Laro; de afvallige. De rat die je aan de Feds zou verlinken.’

Giorgio staarde Paolo met open mond aan. ‘Ik hoop dat je een spontane hersenbloeding hebt Paolo, anders moet ik je er misschien maar eentje bezorgen. Wie denk je verdomme dat je bent om zo tegen mij te praten?’

‘Wie ik ben? Dat zal ik je haarfijn uitleggen. Ik ben hier de enige man die alles van deze organisatie weet Giorgio. En jij? Jij bent een randdebiel die bang is voor de verkeerde mensen. Djay Laro... Ha! Laat me niet lachen.’

Giorgio opende de bovenste la van zijn bureau.

‘Wat doe je? Zoek je deze?’ vroeg Paolo. Hij hield een laserwapen omhoog. ‘Zelfs daar ben je te laf voor Donny. Je hebt anderen nodig om je te beschermen. En we weten allebei dat *good old* Reggie niet hier is.’

‘Wat wil je?’ zei Giorgio Faenza nerveus.

Paolo fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat ik wil? Ik heb alles al Donny,’ zei hij zelfingenomen. ‘En jij bent alles kwijt. Want dat

bericht... Dat bestaat niet. Of, ehm, ik bedoel eigenlijk dat Laro's bericht niet bestaat. Dat van mij wel. En dat is net verstuurd.'

'Vuile hufter!' Giorgio Faenza vloog op Paolo af. Met een welgemikte dreun van zijn rechtervuist sloeg Paolo zijn aanvaller van zich af. Giorgio viel achterover. Hij kwam hard met zijn rug tegen de rand van het antieke bureau aan, zakte langzaam in elkaar en bleef op de grond zitten.

'Huilebalk,' grijnsde Paolo. 'De Feds komen je straks ophalen. En weet je wat het leukste is? Dat er maar één man is die je vrij kan pleiten.'

'Reggie Trullo,' zuchtte Giorgio.

'*Nope,*' zei Paolo zelfvoldaan. 'Djay Laro.'

5

‘Monterrey. Ik vroeg je wat!’

‘Ja commandant, ik zei toch dat we niet naar de woonverblijven kunnen gaan. We kunnen niet anders, we moeten wel de andere kant op zodat die... die gasten in de graafmachines ons volgen.’

‘We moeten echt hulp invoeren,’ zei Reggie. ‘Met ons vieren redden we het nooit.’

‘Dan hadden jullie de communicatie niet naar de kloten moeten helpen,’ zei Laro vinnig.

Het geluid van de naderende graafmachines overstemde hun gesprek.

‘Verdomme Monterrey,’ foeterde Xiaobo. ‘Ze halen ons in en jij leidt ons naar een open vlakte zonder schuilplaatsen. Fijn geregeld.’

‘Commandant,’ zei Monterrey gespannen voor zich uitkijkend. ‘Als ik zeg ‘keren’, moet u een scherpe bocht naar links maken.’

‘Wat? Monterrey, waar heb je het over?’

‘Keren!’ gilte Leanne Monterrey.

Van schrik stuurde Xiaobo bijna als vanzelf naar links. Terwijl hij zijn scooter naar links liet afbuigen, ging de scooter met Monterrey en Laro naar rechts.

‘Ze gaan de andere kant op,’ gilte Reggie. ‘Verdomme nog aan toe! Ze laten ons barsten!’

Xiaobo probeerde over zijn schouder te kijken om te zien waar Monterrey bleef. ‘Krijg nou de pest,’ zei hij.

‘Hee,’ riep Reggie paniekerig. ‘Niet afremmen.’ Op hetzelfde moment hoorde hij een donderend geraas achter zich. Toen hij zich omdraaide, zag hij nog net hoe de laatste van de gigantische graafmachines met donderend geraas een afgrond in stortte. Puin en stenen van het maanoppervlak werden vanuit de krater omhoog en in het rond geslingerd.

Monterrey kwam rustig terugrijden. ‘Pas op voor het puin,’ riep ze lachend. Door de beperkte zwaartekracht van de maan leek het of de zware stenen heliumballonnen waren die langzaam leeg liepen. Samen met Laro tikte ze de zweefstenen weg alsof ze op een kinderfeestje waren.

‘Goed bezig Monterrey,’ zei Xiaobo opgelucht.

‘Eh, jongens?’ piepte Reggie. ‘Zien jullie wat ik zie?’ Zijn vinger wees trillend naar de krater. Op de rand van de krater verscheen een grote, metalen hand. De zware vingers verdwenen diep in de grond.

‘Oh nee. Die metalen gasten leven nog. Weg hier,’ zei Xiaobo.

‘En duimen dat ze niet kunnen hardlopen,’ zei Reggie.

‘Wacht,’ zei Monterrey.

De metalen hand klauwde zich een weg door het losse gruis van het maanoppervlak maar leek geen grip op de rand van de krater te krijgen. Langzaam gleeed de hand terug.

‘Laten we gaan,’ herhaalde Xiaobo. ‘Voordat ze ontdekken dat er een acrobaten modus is geïnstalleerd en ze elkaar ineens gaan optillen ofzo.’

Xiaobo was maar net uitgesproken toen ze alle vier het zware brommende gezoem vanuit de krater hoorden komen.

Reggie Trullo klemde zich extra stevig vast aan zijn Xiaobo. ‘Dit gaat fout. Wegwezen!’ brulde hij tegen zijn chauffeur. Op hetzelfde moment stegen vier van de vijf metalen monster robots uit de krater op.

‘Verdomme! Ze kunnen vliegen!’ gilde Monterrey. ‘Nu *moeten* we wel naar de accommodaties.’ ‘Nee,’ zei Djay Laro heel beslist en overtuigt van zijn eigen gelijk. ‘Dat kunnen we niet maken. Die gasten... dingen... apparaten zullen alle voorzieningen vernietigen. De mensen die in de accommodaties wonen hebben geen enkele kans, ze worden totaal verrast en onder de voet gelopen.’

Xiaobo keek hoe hoog de indrukwekkend grote en zware machines al boven de rand van de krater uitkwamen. ‘Wat kunnen we anders? Hier blijven is zelfmoord. Alleen daar hebben we nog een kans. Er zijn vast wel enkele zware wapens...’

‘Nee,’ herhaalde Djay. ‘Deze maan heeft geen verdedigingswerken. Deze nederzetting is slechts een buitenpost. Geloof me, als we nog een kans willen maken, en de mensen in de accommodaties een kans willen geven, dan moeten we terug.’

‘Terug naar wat?’ riep Reggie.

‘De ingang van de mijn. De grot, of weet ik veel wat zich daar, achter die enorme deuren bevindt,’ antwoordde Djay.

Monterrey besloot niet langer te wachten. ‘Je kan m’n rug op Laro! We gaan!’ Ze voegde de daad bij het woord en gaf vol gas. De maanscooter met Monterrey stevig voorop en Djay Laro als onvrijwillige passagier achter haar, vloog weg over het maanoppervlak.

Xiaobo kreeg een stomp van Reggie. ‘Waar wacht je nog op? Rijden!’

Nog voor de gigantische mensachtige robots de krater uit waren, reden Xiaobo en Monterrey, met hun medepassagiers achterop hun scooters, al naast elkaar.

‘We moeten terug!’ probeerde Laro nogmaals. Hij riep zo hard hij kon.

‘Hou je bek!’ brulde Monterrey geïrriteerd. ‘Je hebt niets in te brengen. Per slot van rekening zijn wij hier om jou op te pakken. Nu we je hebben, laten we je niet meer gaan.’

Djay Laro keek snel achterom. De imposante robots vlogen langzaam maar zeker hun kant op. Hij blikte opzij, langs Reggie Trullo, naar de immense openstaande deuren van de mijn. Of graftombe. Of wat het ook mocht zijn wat uitgerekend vandaag, na ruim tweehonderd jaar, ineens door onbekende wezens was opengebroken. ‘Het is onze enige kans,’ zei hij tegen Reggie.

De vertrouweling van Don Giorgio Faenza keek hem warrig aan. ‘Wat?’ vroeg hij. Laro zat op de scooter naast hem te seinen, maar hij begreep er niets van. ‘Wat moet je nou?’

Voor hij antwoord kreeg, voelde hij een enorme trap tegen zijn middenrif. Laro had zijn linkerbeen behendig in de maag van Reggie geplaatst en hem met een sterke trap van de scooter geduwd.

Terwijl Reggie gillend van de scooter viel, liet Laro zich van zijn scooter afrollen.

Xiaobo keek verschrikt om. ‘Wat doen jullie?’ Hij wilde Monterrey zeggen dat ze moest keren om hun passagiers op te halen, maar Monterrey dacht er geen moment aan om af te remmen en te draaien. In plaats daarvan gaf ze extra gas en liet haar maanscooter zo hard mogelijk vooruit gaan.

‘Verdomme,’ vloekte Xiaobo. Even twijfelde hij om dan maar zelf de twee mannen op te pikken. Zodra hij zag hoe snel de giga robots dichterbij kwamen, nam hij geen enkel risico meer. Draaide aan zijn gashendel en ging er op zijn maanscooter vandoor. Zo snel hij kon; richting de woonaccommodaties.

‘*What the fuck!*’ gilte Trullo kwaad. ‘Waarom? Wat... We zijn fucked man. We gaan eraan!’

‘Nee. Volg mij,’ riep Laro. Hij tilde Reggie overeind en trok hem mee richting de graftombe.

‘Maar die machines...’

‘Die volgen de scooters, wedden? Zou ik ook doen. Eerst de snelle jongens pakken voor ze ontsnappen en daarna terug om het karwei af te maken.’

‘Het karwei afmaken? Je bedoelt ons afmaken!’

‘*Whatever.*’

Reggie deed instinctief het enige dat hij kon doen: Laro volgen. Angstvallig keek hij steeds achterom of één van die helse machines niet toevallig achter hen aan zou komen. Maar ze hadden geluk. Voorlopig dan. Vier gigantische mensachtige robots vlogen langzaam achter de snelle scooters aan. Hij keek naar de krater. Vier stuks in de lucht. Nummer vijf kwam niet verder dan de rand van de krater. De grote klauw hing bewegingsloos over de rand. Had Monterrey toch nog een klein succesje geboekt...

Rechts van hem zag hij de twee maanscooters met Special Space Agents Xiaobo en Monterrey richting de woonaccommodaties verdwijnen. Links van Laro en hem lag de ingang van de graftombe. Nu hij zeker wist dat de robots achter de scooters aan gingen, konden ze de gok wagen. Moesten ze de